# FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen i utökad sammansättning)

den 19 september 2001 *

I mål T-58/99,

**Mukand Ltd,** Mumbai (Indien),

**Isibars Ltd,** Mumbai,

**Ferro Alloys Corporation Ltd,** Nagpur (Indien),

**Viraj Impoexpo Ltd,** Mumbai,

företrädda av advokaterna K. Adamantopoulos, och J. Branton, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

**Europeiska unionens råd,** företrätt av S. Marquardt, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna H.-J. Rabe och G. Berrisch,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

**Europeiska gemenskapernas kommission,** företrädd av V. Kreuschitz, i egenskap av ombud, biträdd av N. Khan, barrister, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 2450/98 av den 13 november 1998 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av stänger av rostfritt stål med ursprung i Indien och om slutgiltigt uttag av den provisoriska tullen (EGT L 304, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna A. Potocki, J. Pirrung, M. Vilaras och N.J. Forwood,

justitiesekreterare: byrådirektören D. Christensen,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter den muntliga förhandlingen den 15 maj 2001,

följande

## Dom

### Bakgrund till tvisten

1 Sökandena tillverkar och exporterar stänger i kallbearbetat rostfritt stål (nedan kallade SSBB) till gemenskapen.

2 Den 26 september 1997 mottog kommissionen ett klagomål från Eurofer, som är en sammanslutning av stålföretag inom gemenskapen, i vilket det påstods att importen av SSBB med ursprung i Indien var subventionerad och därigenom vållade gemenskapsindustrin väsentlig skada. Den 30 oktober 1997 offentliggjordes ett tillkännagivande om inledande av ett antisubventionsförfarande beträffande denna import i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT C 328, s. 16).

3 I beslut nr 98/247/EKSG av den 21 januari 1998 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i Parisfördraget (ärende nr IV/35.814 — Legeringspåslag, EGT L 100, s. 55) konstaterade kommissionen att flera gemenskapsföretag som tillverkar platta produkter i rostfritt stål (nedan kallade platta produkter) hade åsidosatt artikel 65.1 i EKSG-fördraget från december 1993 till och med, beroende på det enskilda fallet, olika angivna datum mellan november 1996 och januari 1998 genom att på ett samordnat sätt ändra referensvärdena i beräkningsmetoden för legeringspåslaget och genom att tillämpa dessa. Legering-

spåslaget är ett påslag på priset som räknas fram i förhållande till priset på legeringsmetallerna och som läggs på grundpriset för det rostfria stålet.

4 Vid ett sammanträde som hölls i Bryssel den 27 januari 1998 i enlighet med artikel 11.5 i rådets förordning (EG) nr 2026/97 av den 6 oktober 1997 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 288, s. 1, nedan kallad grundförordningen) gjorde den andra och den fjärde sökanden bland annat gällande att de överträdelser som konstaterats i beslut 98/247 hade återupptagits på gemenskapsmarknaden för SSBB och att hela denna marknad berördes på ett sådant sätt att det var uteslutet att bedöma den skada som påstods ha vållats gemenskapsindustrin av den så kallade subventionerade importen. Denna synpunkt utvecklades vidare i en inlaga med kompletterande synpunkter av den 6 februari 1998.

5 Den 3 februari 1998 ingav den andra och den fjärde sökanden ett klagomål till kommissionen i enlighet med artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), i vilket de även gjorde gällande att tillverkarna av SSBB i gemenskapen tillämpat ett samordnat legeringspåslag.

6 Den 17 juli 1998 antog kommissionen förordning (EG) nr 1556/98 om införande av en preliminär utjämningstull på import av stänger av rostfritt stål med ursprung i Indien (EGT L 202, s. 40, nedan kallad den preliminära förordningen).

7 Företrädarna för vissa av sökandena bereddes tillfälle att yttra sig beträffande denna förordning vid ett muntligt sammanträde som hölls den 27 juli 1998. Efter

detta sammanträde inkom de berörda bolagen med skriftliga yttranden den 31 juli 1998. Sökandena inkom med tilläggsyttranden i en inlaga av den 14 augusti 1998.

8 Med tillämpning av artikel 15 i grundförordningen meddelade kommissionen sökandena i en skrivelse av den 14 september 1998 de omständigheter och väsentliga överväganden som slutgiltigt konstaterats och på grundval av vilka kommissionen avsåg att föreslå fastställandet av en slutgiltig utjämningstull. Sökandena besvarade detta meddelande i en skrivelse och ett telefax av den 23 september 1998.

9 Den 28 oktober 1998 besvarade kommissionens generaldirektorat för konkurrens (GD IV) den andra och den fjärde sökandens klagomål av den 3 februari 1998 genom en skrivelse i enlighet med artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, s. 2268; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32). I ett brev av den 29 oktober 1998 skickade de berörda parterna en kopia på denna skrivelse till de tjänstemän vid kommissionen som var behöriga vad gäller det pågående antisubventionsförfarandet.

10 Den 13 november 1998 antog rådet förordning (EG) nr 2450/98 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av stänger av rostfritt stål med ursprung i Indien och om slutgiltigt uttag av den provisoriska tullen (EGT L 304, s. 1, nedan kallad den slutgiltiga förordningen eller den ifrågasatta förordningen).

11 I beslut av den 21 april 1999 avslog kommissionen den andra och den fjärde sökandens klagomål av den 3 februari 1998 (ärende nr IV/E-1/36.930). I detta beslut fastslog kommissionen att det saknades tillräckliga bevis för att tillämpningen av ett legeringspåslag av tillverkarna av SSBB i gemenskapen skulle varit samordnad.

## Förfarandet

12 Sökandena har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 mars 1999, väckt förevarande talan.

13 Genom beslut av den 11 juni 1999 av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning i utökad sammansättning gavs kommissionen tillstånd att intervenera till stöd för svarandens yrkanden. Kommissionen har emellertid inte inkommit med några yrkanden.

14 Förstainstansrättens sammansättning ändrades från och med det nya rättsåret, varvid referenten förordnades att tjänstgöra på den första avdelningen i utökad sammansättning, och följaktligen tilldelades denna avdelning målet. På grund av den ändring av förstainstansrättens sammansättning som därefter ägde rum den 15 december 1999 tilldelades en ny referent på samma avdelning målet.

15 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet, och inom ramen för dess processledningsåtgärder anmodades rådet och kommissionen att besvara vissa frågor vid förhandlingen.

16 Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens frågor vid förhandling den 15 maj 2001. I telefax, som inkom till förstainstansrättens kansli den 23 maj 2001, har rådet dessutom på förstainstansrättens begäran inkommit med en skriftlig version av vissa av de svar som lämnades muntligen vid förhandlingen.

## Parternas yrkanden

17 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den slutgiltiga förordningen i enlighet med artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) och artikel 174 i EG-fördraget (nu artikel 231 EG),

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna, och

— förplikta kommissionen att såsom intervenient bära sin rättegångskostnad.

18 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

## Upptagande till sakprövning

19 I enlighet med artikel 113 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten när som helst på eget initiativ pröva om talan skall avvisas till följd av att det föreligger ett sådant rättegångshinder som inte kan avhjälpas. Enligt fast rättspraxis utgör villkoren i artikel 173 fjärde stycket i fördraget för att uppta en talan till sakprövning sådana rättegångshinder (se särskilt annat domstolens dom av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIRFS m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1125, punkt 23, svensk specialutgåva, volym 14, s. 83, och förstainstansrättens dom av den 18 september 1997 i de förenade målen T-121/96 och T-151/96, Mutual Aid Administration Services mot kommissionen, REG 1997, s. II-1355, punkt 39).

20 Enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget kan en fysisk eller juridisk person enbart väcka talan mot kommissionens eller rådets rättsakter om denna rättsakt antingen utgör ett beslut som är riktat till honom eller ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

21 Härav följer att den förevarande talan endast kan tas upp till sakprövning i den mån den avser att ogiltigförklara bestämmelser i den ifrågasatta förordningen som direkt och personligen berör sökandena. Så är fallet med bestämmelserna i nämnda förordning genom vilka det införs en slutgiltig utjämningstull eller föreskrivs ett slutgiltigt uttag av den provisoriska utjämningstullen på import av SSBB som tillverkats av sökandena och genom vilka nivån på denna tull fastställs. Sökandena kan däremot inte väcka en talan om ogiltigförklaring av bestämmelserna i den ifrågasatta förordningen som berör andra bolag. Förevarande talan skall i den delen avvisas.

## Prövning i sak

22 Sökandena har till stöd för sin talan anfört tre grunder. Den första grunden avser åsidosättande av artiklarna 1.1, 8.1, 8.6, 8.7 och 15.1 i grundförordningen och artiklarna 15 och 19 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder som ingåtts av Världshandelsorganisationen inom ramen för förhandlingarna i Uruguayrundan (EGT L 336, 1994, s. 156, svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 158, nedan kallat subventionsavtalet), samt en uppenbart oriktig bedömning avseende det förhållandet att det i den slutgiltiga förordningen föreskrivs en utjämningstull utan att det på ett välgrundat och korrekt sätt har konstaterats att importen av den ifrågavarande produkten har medfört att gemenskapsindustrin som tillverkar liknande produkter har vållats väsentlig skada. Den andra grunden avser åsidosättande av väsentliga formföreskrifter i artikel 10.9 i grundförordningen och artikel 13.1 i subventionsavtalet genom att indiska regeringen inte har uppmanats inleda samråd i enlighet med dessa bestämmelser. Den tredje grunden avser åsidosättande av artiklarna 1.1 och 2.1 a ii och 15.2 i grundförordningen och artiklarna 1 punkt 1.1 a, 1 ii och 19.3 i subventionsavtalet, åsidosättande av proportionalitetsprincipen samt en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna och ett uppenbart fel i förfarande genom att den slutgiltiga förordningen föreskriver utjämningstullar som är oproportionerliga såvitt avser den indiska "Passbook Scheme".

*Den första grunden: Huruvida artiklarna 1.1, 8.1, 8.6, 8.7 och 15.1 i grundförordningen och artiklarna 15 och 19 i subventionsavtalet har åsidosatts samt huruvida det har skett en uppenbart oriktig bedömning*

Parternas argument

23 Sökandena har gjort gällande dels att i enlighet med artiklarna 1.1, 8.1, 8.6, 8.7 och 15.1 i grundförordningen och artiklarna 15 och 19 i subventionsavtalet kan

en utjämningstull enbart införas om det i samband med en korrekt undersökning har fastställts att den subventionerade importen vållar gemenskapsindustrin väsentlig skada, dels att skada som vållats på grund av andra faktorer, och i synnerhet dem som beror på gemenskapsindustrins eget konkurrensbegränsande beteende, inte kan anses orsakad av importen i fråga.

24 Sökandena har åberopat domstolens dom av den 11 juni 1992 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet (REG 1992, s. I-3813, nedan kallad Extramet II-domen), punkt 16, och gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna i det förevarande fallet på liknande sätt har åsidosatt sin skyldighet att vidta korrekta åtgärder för att fastställa skadan. Dessa institutioner har därvid gjort en uppenbart oriktig bedömning av såväl skadan som orsakssambandet.

25 I sina inlagor har sökandena gjort gällande, i första hand, att tillverkarna av SSBB i gemenskapen har ägnat sig åt samma konkurrensbegränsande förfarande som det som lades tillverkarna av platta produkter i gemenskapen till last i beslut 98/247, och, i andra hand, att även om tillverkarna av SSBB i gemenskapen inte har handlat på ett sådant sätt, har det handlande som tillverkarna av platta produkter i gemenskapen gjorde sig skyldiga till nödvändigtvis haft en inverkan på priset på SSBB. Oavsett vilket som är fallet har gemenskapsinstitutionerna underlåtit att ta hänsyn till dessa omständigheter vid fastställandet av skadan.

26 Sökandena har således med hänvisning till bland annat bevisningen i deras skrivelse av den 6 februari 1998 till kommissionen och i deras klagomål av den 3 februari 1998, samt i skrivelsen enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 av den 28 oktober 1998, anfört att tillverkarna av SSBB i gemenskapen under hela antisubventionsförfarandets undersökningsperiod systematiskt tillämpade ett system med identiska prispåslag för deras europeiska försäljning som, *mutatis mutandis*, motsvarade det legeringspåslag som ansågs rättsstridigt i beslut 98/247. De påslag som tillämpades på SSBB beräknades genom att endast

multiplicera det påslag som var tillämpligt för platta produkter med en "avkastningsfaktor" på 1,35. Den enhetliga tillämpningen av denna faktor av samtliga tillverkare av SSBB i gemenskapen har bekräftats av kommissionen i punkt 36 i beslutet av den 21 april 1999.

27 Sökandenas slutsats är att även SSBB som tillverkats inom gemenskapen såldes till priser som höjts på konstgjord väg sedan februari 1994. De har påpekat att enligt skäl 49 i beslut 98/247 följdes tillämpningen av legeringspåslaget av nästan en fördubbling av priset på rostfritt stål mellan januari 1994 och mars 1995. Sökandena har för övrigt hävdat att priset på SSBB haft en utveckling som liknar utvecklingen för platta produkter under de ifrågavarande åren. De har hävdat att en så betydande snedvridning inte kunde bortses ifrån vid bedömningen av skadan inom ramen för antisubventionsförfarandet, i synnerhet vad avser fastställandet av prisunderskridandet, lämplig lönsamhetsnivå för gemenskapsindustrin och förlorade marknadsandelar.

28 Vid förhandlingen förklarade sökandena att de återtog sin huvudsakliga argumentation som återgivits ovan i punkt 25. Sökandena har emellertid påpekat att det i syfte att fastställa skadan inom ramen för ett antisubventionsförfarande saknar betydelse om tillverkarna av SSBB i gemenskapen själva har ägnat sig åt konkurrensbegränsande verksamhet eller om de endast har påverkats av den konkurrensbegränsande versamheten som tillverkarna av platta produkter i gemenskapen ägnat sig åt. Under alla förhållanden har marknaden för SSBB påverkats av denna sistnämnda verksamhet på grund av det automatiska samband som härrör från tillämpningen av avkastningsfaktorn på 1,35. Detta innebär att, förutom gemenskapsindustrins försämrade resultat, kommissionen saknade tillräckliga och säkra indicier för att kunna komma till en säker slutsats beträffande uppskattningen av skadan.

29 Vad avser orakssambandet har sökanden likaledes gjort gällande att den skada som påstås ha vållats gemenskapsindustrin inte berodde på importen av SSBB

med ursprung i Indien utan på "andra faktorer", såsom tillverkarnas av platta produkter beteende och dess inverkan på priset på SSBB.

30 Rådet har hävdat att det i det förevarande fallet har följt både villkoren i grundförordningen för fastställande av skada och de skyldigheter såvitt avser förfarandet som domstolen har angivit beträffande dessa villkor i Extramet II-domen. Institutionerna har härvid korrekt undersökt och beaktat argument som framförts av sökandena under det administrativa förfarandet avseende gemenskapstillverkarnas påstådda konkurrensbegränsande beteende och dessa arguments betydelse inom ramen för detta förfarande.

31 Den enda fråga som således är obesvarad är den huruvida institutionerna har gjort en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna. Rådet har hävdat att så inte är fallet.

32 I detta hänseende har rådet inledningsvis erinrat om att det är det slutgiltiga försäljningspriset som faktureras av gemenskapsindustrin för SSBB som utgjort grunden för beräkningen av prisunderskridandet avseende indiska produkter (se skäl 36 i den ifrågasatta förordningen). Den väsentliga frågan var således huruvida det slutgiltiga försäljningspriset — och inte en del av detta pris, såsom legeringspåslaget — antingen hade höjts på konstgjord väg eller berodde på marknadskrafterna, med beaktande av att legeringspåslaget inte utgjorde mer än 25 procent av slutpriset på platta produkter efter beslut 28/247 (skäl 48). Rådet anser sig ha fastställt att de slutgiltiga försäljningspriserna som tillämpades av tillverkarna av SSBB i gemenskapen för identiska produkter gentemot jämförbara kunder under samma tidsperioder skilde sig åt (se skäl 47 i den ifrågasatta förordningen).

33 För att bemöta sökandenas argument har rådet gjort gällande att de priser som tillämpades på marknaden för SSBB inte kunde anses ha höjts på konstgjord väg, eftersom tillverkarna av SSBB i gemenskapen inte hade samordnat sitt förfarande för att fastställa dessa. Det har stått varje tillverkare av SSBB fritt att tillämpa avkastningsfaktorn och fastställa dess storlek, liksom att fastställa slutpriset på SSBB. Detta var inte det oundvikliga resultatet av samordnade beslut som fattats av tillverkarna av platta produkter. Eftersom det rör sig om skilda produkter som inte kan ersätta SSBB, går det inte att komma till slutsatsen att tillverkarnas av platta produkter konkurrensbegränsande beteende skulle ha påverkat priserna som tillämpas på marknaden för SSBB.

Förstainstansrättens bedömning

34 Enligt artikel 1.1 i grundförordningen får en utjämningstull införas för att kompensera för en subvention som direkt eller indirekt har beviljats för tillverkning, export eller transport av en produkt vars övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada.

35 Artikel 8 i grundförordningen har följande lydelse:

”1. Vid tillämpning av denna förordning avses, om inte annat anges, med begreppet skada väsentlig skada för gemenskapsindustrin...

...

6. Med hjälp av... relevanta bevis... skall det visas att den subventionerade importen vållar skada i den mening som avses i denna förordning...

7. Andra kända faktorer än den subventionerade importen som samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin skall också granskas för att den skada som vållas av dessa faktorer inte skall tillskrivas den subventionerade importen enligt punkt 6. Faktorer som i detta sammanhang kan betraktas som relevanta är bland annat... restriktiva handelsbruk som tillämpas av producenterna i tredje land och i gemenskapsländer..."

36 Artikel 15.1 i grundförordningen har följande lydelse:

"Om det av de faktiska omständigheter som slutgiltigt konstateras framgår att utjämningsbara subventioner och en därav följande skada föreligger och att gemenskapsintresset nödvändiggör ett ingripande... skall rådet... införa en slutgiltig utjämningstull..."

37 Artiklarna 15 och 19 i subventionsavtalet, vilka har rubrikerna "Fastställande av skada" respektive "Införande och uppbörd av utjämningstullar", har i huvudsak ett innehåll som överensstämmer med bestämmelserna som återgivits ovan i punkterna 34—36.

38 Vad avser gemenskapsinstitutionernas genomförande av dessa bestämmelser bör det inledningsvis påpekas att frågan huruvida gemenskapsindustrin har vållats skada och huruvida denna beror på import som varit föremål för dumpning eller

subventioner innebär en bedömning av komplicerade ekonomiska förhållanden. Enligt fast rättspraxis har institutionerna ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när de gör en sådan bedömning och domstolsprövningen skall därför endast avse en kontroll av att reglerna för handläggning och för motivering har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (se, exempelvis, domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet, REG 1991, s. I-2069, punkterna 76 och 86, svensk specialutgåva, volym 11, s. 149, och av den 10 mars 1992 i mål C-174/87, Ricoh mot rådet, REG 1992, s. I-1335, punkt 68, samt förstainstansrättens dom av den 28 september 1995 i mål T-164/94, Ferchimex mot rådet, REG 1995, s. II-2681, punkt 131, av den 18 september 1996 i mål T-155/94, Climax Paper mot rådet, REG 1996, s. II-873, punkt 98 och av den 30 mars 2000 i mål T-51/96, Miwon mot rådet, REG 2000, s. II-1841, punkt 94).

39 Vad särskilt avser kontroll av att handläggningsreglerna har iakttagits ansåg domstolen i Extramet II-domen, som rörde dumpning, att vid fastställelsen av skada är rådet och kommissionen skyldiga att undersöka om den skada som de avser att anse som visad verkligen beror på import som varit föremål för dumpning och bortse från varje skada som beror på andra faktorer, och särskilt sådan skada som kan tillskrivas gemenskapsproducenterna själva (punkt 16). Efter att ha konstaterat att det i detta fall inte framgick av skälen i den ifrågavarande förordningen att gemenskapsinstitutionerna faktiskt hade undersökt huruvida gemenskapsindustrin inte själv genom sin vägran att sälja hade bidragit till den vållade skadan och fastställt att den påstådda skadan inte berodde på de av Extramet framförda omständigheterna, ansåg domstolen att gemenskapsinstitutionerna inte förfarit på ett korrekt sätt vid fastställandet av skadan (punkt 19).

40 I det förevarande fallet framgår det emellertid både av skäl 66 i den preliminära förordningen och skäl 42—49 i den slutgiltiga förordningen att institutionerna faktiskt har undersökt frågan om gemenskapsindustrin genom sitt konkurrensbegränsande beteende själv hade bidragit till skadan, såsom sökandena hade påstått under det administrativa förfarandet. Mot bakgrund av det krav på handläggningen som domstolen fastställde i Extramet II-domen, har institutionerna åtminstone formellt förfarit på ett korrekt sätt vid fastställandet av skadan.

41 Det återstår emellertid att kontrollera att gemenskapsinstitutionerna inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning när de vid fastställandet av skadan och orsakssambandet mellan skadan och den subventionerade importen grundade sin bedömning på att det inte förelåg några faktorer, förutom själva importen, såsom sökandena hade anfört, och vilka de hade påstått samtidigt vållade gemenskapsindustrin skada. Det ankommer på sökandena att framlägga sådana bevis att förstainstansrätten kan fastslå att det har skett en sådan oriktig bedömning (förstainstansrättens dom av den 17 december 1997 i mål T-121/95, EFMA mot rådet, REG 1997, s. II-2391, punkt 106, och av den 28 oktober 1999 i mål T-210/95, EFMA mot rådet, REG 1999, s. II-3291, punkt 58).

42 I detta hänseende har sökandena gjort gällande att priset på SSBB hade höjts på konstgjord väg dels, enligt deras förstahandsargument som övergavs under det muntliga förfarandet vid förstainstansrätten, genom en samordnad tillämpning av legeringspåslaget av tillverkarna av SSBB själva, dels, enligt deras andrahandsargument som i vart fall vidhölls vid sammanträdet, genom tillverkarnas av platta produkter samordnade tillämpning av legeringspåslaget tillsammans med den omständigheten att tillverkarna av SSBB tillämpade avkastningsfaktorn på ett enhetligt sätt. Enligt sökandena kunde således dessa priser inte utgöra en tillförlitlig grund för att fastställa ett prisunderskridande avseende de indiska produkterna.

43 I det förevarande förfarandet har rådet inte bestridit att priset på SSBB i enlighet med gemenskapsindustrins praxis beräknas utifrån ett grundpris till vilket det läggs ett legeringspåslag som i sin tur beräknas genom att en avkastningsfaktor på 1,35 multipliceras med det legeringspåslag som tillverkarna av platta produkter tillämpar. Kommissionen har för övrigt i sitt beslut av den 21 april 1999 erkänt att det förekommer en koefficient på 1,35 och att tillverkarna av SSBB i gemenskapen tillämpat denna under åtminstone tio år. Det framgår även av de uppgifter som institutionerna lämnade under förhandlingen att, i enlighet med vad kommissionen hade upptäckt vid sina undersökningar, tillverkarna av varmvalsade stänger — en produkt som omfattas av EKSG-fördragets tillämpningsområde och utgör det huvudsakliga ingångsmaterialet vid tillverkningen av SSBB och som därför utgör cirka 85 procent av det slutliga försäljningspriset av de sistnämnda — beräknade legeringspåslaget, som är tillämpligt på deras

produkter, genom att multiplicera det legeringspåslag som tillämpas av tillverkarna av platta produkter med en faktor på 1,2. Rådet har inte bestridit att metoden är öppen för köparna bland annat på grund av det obligatoriska offentliggörandet av de tillverkares och handlares priser som omfattas av EKSG-fördraget.

44 Institutionerna har emellertid påpekat att de inte har något bevis för att tillämpningen och användningen av denna beräkningsmetod för legeringspåslag för SSBB skulle vara en följd av ett samordnat förfarande bland tillverkarna av SSBB. I sina inlagor har rådet särskilt gjort gällande att det stått varje tillverkare av SSBB fritt att tillämpa avkastningsfaktorn och fastställa dess storlek, liksom att fastställa slutpriset på SSBB, och att detta inte varit den oundvikliga följden av samordnade beslut som fattats av tillverkarna av platta produkter. Eftersom det rör sig om skilda produkter som inte är utbytbara, går det inte att komma till slutsatsen att tillverkarnas av platta produkter konkurrensbegränsande beteende skulle ha påverkat de priser som tillämpas på marknaden för SSBB.

45 Förstainstansrätten konstaterar att institutionernas argument inte kan godtas och att bedömningen i den ifrågasatta förordningen av skadan och orsakssambandet mellan skadan och den subventionerade importen följaktligen är uppenbart oriktig.

46 Under sådana omständigheter som i det förevarande fallet följer det nämligen inte enbart av det förhållandet att det inte har kunnat fastställas att det slutgiltiga försäljningspriset på SSBB bestämts genom ett samordnat förfarande mellan gemenskapstillverkarna att dessa priser skall anses tillförlitliga och motsvara normala marknadsvillkor vid fastställandet av den skada som dessa tillverkare har vållats till följd av den subventionerade indiska importen. Tvärtom borde den iakttagna parallella prisutvecklingen för å ena sidan platta produkter och å andra sidan varmvalsade stänger och SSBB, på grund av att tillverkare av varmvalsade stänger och tillverkare av SSBB enhetligt och konstant har tillämpat en avkastningsfaktor på 1,2 respektive 1,35 på det legeringspåslag som tillämpas

på platta produkter, ha lett institutionerna till antagandet att tillverkarnas av platta produkter konkurrensbegränsande beteende kunde ha betydande återverkningar på priset på SSBB så att detta låg på en konstgjort hög nivå trots att det inte varit direkt föremål för ett otillåtet samordnat förfarande mellan tillverkarna.

47 Detta gäller i ännu högre grad i ett sammanhang där kommissionen i sitt beslut av den 21 april 1999 har konstaterat att "platta produkter utgör cirka 85 procent av de slutprodukter enligt EKSG-fördraget som levereras av gemenskapsproducenter" och att "på grund av platta produkters betydelse, bestäms prisutvecklingen på marknaden för rostfritt stål mycket ofta av beslut angående priset som fattas av tillverkarna av platta produkter".

48 Institutionerna har underlåtit att beakta en känd faktor, förutom den subventionerade importen, som samtidigt skulle ha kunnat orsaka den skada som vållats gemenskapsindustrin, genom att inte beakta den branschpraxis som på ett enhetligt och konstant sätt tillämpats av tillverkarna av SSBB respektive av varmvalsade stänger, och som haft den objektiva verkan att till marknaderna för dessa produkter på ett automatiskt sätt överföra konstgjorda prisökningar som genomförts till följd av ett samordnat förfarande mellan tillverkare av platta produkter.

49 Denna slutsats motsägs inte av de överväganden som anförts av rådet och kommissionen i samband med bestämmandet av storleken på och orsaken till skadan som vållats gemenskapsindustrin, i vilka det betonades att de sänkningar av det slutgiltiga försäljningspriset som skett i denna bransch sedan år 1995 (se skäl 75 i den preliminära förordningen och skäl 53 i den slutgiltiga förordningen) sammanföll med en ökning av volymen på den indiska importen.

50 Enligt kommissionens egna iakttaganden (se skäl 75 i den preliminära förordningen) motsvarar medelpriset på SSBB på gemenskapsmarknaden, återgivet med indextal, följande siffror under perioden 1994—1997:

1994 = 100

1995 = 134

1996 = 126

(01.07.96—30.06.97) = 106

51 Förstainstansrätten kan konstatera att en sådan tabell över prisutvecklingen vid en första anblick motsvarar sökandenas påståenden om dels att prisökningarna under år 1995 var konstgjorda, åtminstone till en del, genom att de var följden av överenskommelsen om storleken på legeringspåslaget som tillämpades på platta produkter och som även enligt branschpraxis tillämpades på SSBB, dock inte genom ett otillåtet samordnat förfarande, genom avkastningsfaktorn på 1,35, dels att prissänkningen som därefter inträffade särskilt mot slutet av år 1996 och i början av år 1997 i vart fall delvis berodde på ett stegvis avskaffande av den samordnade beräkningen av legeringspåslaget på platta produkter till följd av kommissionens ingripande. Beträffande den sistnämnda punkten bör det noteras att enligt skälen 68 och 70 i beslut 98/247, var det inte förrän i slutet av år 1996 som den första av mottagarna av detta beslut, Avesta Sheffield AB, övergav metoden för samordnad beräkning av legeringspåslaget trots att meddelandet om anmärkningar i detta ärende skickades till de berörda företagen i slutet av år 1995.

52 Det ostridiga förhållandet att en del av det slutgiltiga försäljningspriset på SSBB (nämligen storleken på legeringspåslaget som tillämpades på platta produkter före tillägget av avkastningsfaktorn på 1,35) höjdes på konstgjord väg genom tillverkarnas av platta produkter otillåtna samordnade förfarande, hade dessutom, i motsats till vad rådet har hävdat, nödvändigtvis en inverkan på det slutgiltiga försäljningspriset på SSBB som innebar att dessa priser inte var tillförlitliga.

53 För det första, på en marknad där industrin beräknar det slutgiltiga försäljningspriset på en produkt genom att göra ett antal åtskilda tillägg, är det utom vid särskilda omständigheter tydligt att utomstående faktorer som påverkar storleken på ett eller annat av dessa tillägg nödvändigtvis har en inverkan på det slutgiltiga försäljningspriset. Denna inverkan är sannolikt ännu tydligare på en marknad som den för SSBB, där priset på det huvudsakliga ingångsmaterialet som är nödvändigt för tillverkningen och som utgör cirka 85 procent av det slutgiltiga försäljningspriset (se ovan punkt 43) också har påverkats av samma utomstående faktorer och där prissättningsmetoden för detta ingångsmaterial är öppen och känd av både köpare och säljare, särskilt genom prislistorna enligt EKSG-fördraget.

54 För det andra, rådets resonemang strider mot den beräkning som kommissionen gjorde i beslut 98/247. I det beslutet konstaterade kommissionen att den samordnade ändringen av referensvärdena i beräkningsmetoden för legeringspåslaget som var tillämpligt på platta produkter förvisso inte var den enda orsaken till den nära nog fördubbling av priset på platta produkter i rostfritt stål som skedde mellan januari 1994 och mars 1995, men att den inte desto mindre "i hög grad bidragit till prisökningen genom den automatiska prishöjning den orsakat" (skäl 49). Det är riktigt att legeringspåslaget i enlighet med de förklaringar som institutionerna gav under det muntliga sammanträdet utgör högst 15 procent av det slutgiltiga försäljningspriset på SSBB, medan det enligt skäl 48 i beslut 98/247 kan utgöra upp till 25 procent av det slutgiltiga försäljningspriset på platta produkter. Det är även riktigt att det inte skedde en fördubbling av priset på SSBB mellan åren 1994 och 1995, utan att det endast ökade med cirka 34 procent (se ovan punkt 50). Dessa skillnader medför

emellertid inte att institutionerna kan underlåta att beakta en eventuell liknande effekt på marknaden för SSBB som den som konstaterades på marknaden för platta produkter.

55 Som svar på sökandenas yttranden under det administrativa förfarandet har rådet i skäl 47 i den ifrågasatta förordningen påstått att det hade konstaterats att det pris som tillämpades av tillverkarna av SSBB i gemenskapen för identiska produkter för jämförbara kunder under en och samma tidsperiod varierade, vilket ledde till olika lönsamhetsnivåer inom gemenskapsindustrin. Oberoende av det förhållandet att någon uppgift inte har lämnats angående storleken på dessa variationer — även om rådet i sitt svaromål har hävdat att priset som tillämpas av tillverkarna av SSBB i gemenskapen "i allmänhet inte skiljer sig så mycket åt" — är den omständigheten att det slutgiltiga försäljningspriset på SSBB har varierat i en icke preciserad utsträckning av ovan anförda skäl inte tillräcklig för att utesluta möjligheten att det otillåtna samordnade förfarandet mellan tillverkarna av platta produkter avseende beräkningsmetoden för legeringspåslaget även har medfört en konstgjord ökning av dessa priser, visserligen varierande, på ett sådant sätt att den prissänkning som iakttagits efter år 1995 inte kunde anses vara en tillförlitlig indikator vid fastställandet av den skada som vållats gemenskapsindustrin. Den avgörande frågan i detta hänseende är huruvida det otillåtna samordnade förfarandet på marknaden för platta produkter har medfört en ökning av totalpriset på SSBB, och inte huruvida denna ökning har varit enhetlig för alla tillverkare i gemenskapen.

56 Mot bakgrund av det föregående anser förstainstansrätten att sökandenas alternativa argument är välgrundat.

57 Förstainstansrätten anser följaktligen att talan skall bifallas på sökandens första grund som avser åsidosättande av artiklarna 1.1, 8.1, 8.6, 8.7 och 15.1 i grundförordningen och artiklarna 15 och 19 i subventionsavtalet samt att det har skett en uppenbart oriktig bedömning. Den ifrågasatta förordningen skall därmed ogiltigförklaras i den del den omfattar produkter som tillverkats av sökandena och importeras till Europeiska gemenskapen, utan att det är nödvändigt att pröva de andra grunderna som har anförts till stöd för talan.

## Rättegångskostnader

58 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom rådet har tappat huvuddelen av målet och eftersom sökanden har yrkat att svaranden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, skall sökandens yrkande bifallas. Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna skall institutioner som har intervenerat i målet bära sina rättegångskostnader. Kommissionen skall därför bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Rådets förordning (EG) nr 2450/98 av den 13 november 1998 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av stänger av rostfritt stål med ursprung i Indien och om slutgiltigt uttag av den provisoriska tullen ogiltigförklaras i den del den omfattar importen till Europeiska gemenskapen av produkter som tillverkats av Mukand Ltd, Isibars Ltd, Ferro Alloys Corporation Ltd och Viraj Impoexpo Ltd.**

2) **Talan avvisas i övrigt.**

3) **Rådet skall bära sin rättegångskostnad samt ersätta sökandenas rättegångskostnader. Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.**

Vesterdorf Potocki Pirrung

Vilaras Forwood

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 19 september 2001.

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande